



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **I.P.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupena Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00 Ostrava
– Moravská Ostrava, Stodolní 7

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím 130 51 Praha 3, Olšanská 2
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2025 č. j. CPR-21012-2/ČJ-2025-930310-V230, ve věci správního vyhoštění

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2025 č. j. CPR-21012-2/ČJ-2025-930310-V230 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 18 404,10 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 19. 5. 2025 č. j. KRPT-237110-30/ČJ-2024-070026-SV, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o okamžiku vycestování cizinky z území členských států Evropské unie a dalších, avšak s odloženou vykonatelností z důvodu existence překážky ve vycestování. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobkyně správnímu orgánu vytkla, že se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení, a které jsou součástí správního spisu a vyšly také najevo v rámci jejího výsledku dne 19. 9. 2024. Žalobkyně namítala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav nebyl řádně zjištěn a zjištěný skutkový stav správní orgány hodnotily na základě subjektivního hodnocení a nijak se nevypořádaly se skutkovými zjištěními vyplývajícími z jejího výsledku, a to ani jednotlivě, ani ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy. Žalovaný sice tuto okolnost v napadeném rozhodnutí formálně zmiňuje, ale nedostatečně se s posouzením této otázky vypořádal, neboť rozhodnutí založil na formalistickém závěru o existenci rozhodnutí, kterým jí byl zrušen trvalý pobyt. Žalobkyně namítala, že žalovaný posoudil pouze její obecnou roli, co by matky v životě zletilého syna v návaznosti na zjištění o jejich dosavadním telefonickém kontaktu po dobu, kdy byl syn ve výkonu trestu odnětí svobody, aniž by zvážil důsledky do budoucna, což nelze akceptovat. V souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců byl žalovaný povinen zabývat se komplexně jejími osobními poměry, nadto v situaci, kdy disponoval novými skutkovými zjištěními a dostatečnými podklady k takovému posouzení, zejména zprávu z věznice, tvrzení vyplývající z pohovoru ze dne 19. 9. 2024 a povědomí o zdravotním stavu jejího syna.

2. Žalobkyně poukázala na to, že v České republice žije již od roku 1996 s pobytovým oprávněním od roku 1999. Po celou dobu svého syna, který je na její výživě zcela závislý a na Ukrajině nemá vůbec žádné kulturní ani sociální a ekonomické vazby, podporuje. Uvedla, že na Ukrajině nemá možnost zajistit si obydli, není možné tam na patřičné úrovni vést život tak, aby mohla plnohodnotně zajišťovat potřeby syna v České republice, který s ohledem na psychické potíže není schopen si zajišťovat živobytí sám. Poznamenala, že pokud byla se synem v době, kdy ten vykonával trest odnětí svobody, pouze v telefonickém kontaktu, bylo to zapříčiněno objektivními skutečnostmi. Nedisponovala platným dokladem, kterým by se při návštěvě ve věznici mohla legitimovat, neobdržela navštívenku potřebnou k realizaci návštěvy a byla nucena zajistit si živobytí v místě výkonu ekonomické činnosti a nemohla cestovat po území České republiky. Neměla k tomu ani dostatek finančních prostředků. Přesto na doporučení lékařů se synem udržovala pravidelný každodenní telefonický kontakt, což bylo potvrzeno mimo jiné i sdělením věznice, které si jako podklad rozhodnutí opatřil již správní orgán I. stupně. Tyto skutečnosti však žalovaný zcela bagatelizuje. Dle žalobkyně pouhý telefonický kontakt se synem a znemožnění osobních návštěv měly zásadní vliv na zhoršení zdravotního stavu syna. Poté, co byl syn z výkonu trestu propuštěn, je plně odkázán na její osobu a péče o něho vyžaduje její přítomnost na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

území České republiky. Právě v důsledku zhoršeného zdravotního stavu došlo k umístění syna do ústavního léčení v návaznosti na usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 28. 7. 2025 č. j. 24 L 1457/2025, přičemž je to právě ona, která má zajistit péči o syna po jeho propuštění. Lékaři z oboru psychiatrie bylo doporučeno omezení svéprávnosti syna. Takové řízení bude v blízké době zahájeno s předpokladem, že bude s ohledem na blízký vztah k synovi a znalosti jeho potřeb jmenována jeho opatrovníkem. Přestože správnímu orgánu byly skutečnosti týkající se zdravotního stavu syna dobře známy, přesto žalovaný provedl ryze povrchní obecné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, aniž by rozhodné skutečnosti jakkoli blíže hodnotil.

3. Žalobkyně žalovanému rovněž vytkla, že zcela bagatelizuje délku jejího pobytu na území České republiky, znevažuje rovněž její sociální a ekonomické vazby na území získané za tuto dobu, její rodinné vazby na území České republiky a její specifickou roli v životě syna.
4. Žalobkyně dále uvedla, že z argumentace žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí je patrné, že namísto testu proporcionality obsahuje ryze subjektivní, ničím nepodložený závěr správního orgánu, že v daném případě převažuje veřejný zájem na uložení správního vyhoštění nad ochranou soukromého a rodinného života vybudovaného na území České republiky. K uvedenému žalobkyně poznamenala, že je sice pravdou, že se v minulosti dopustila trestné činnosti, avšak při hodnocení proporcionality zásahu rozhodnutí do jejích práv, zásahu do veřejné zájmu je nutné vycházet z hodnocení jejích osobních poměrů v budoucnu, nikoliv v minulosti. Zdůraznila, že již delší dobu vede řádný život a má na území České republiky významné existenční, rodinné, ekonomické a sociální vazby, které nelze přehlížet způsobem, jak to učinil žalovaný. Nic nenasvědčuje závěru žalovaného o možném zásahu důsledků rozhodnutí do veřejného pořádku. Pokud je jí vytýkáno, že i navzdory uložené povinnosti vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od zrušení jejího pobytového oprávnění, setrvala na území České republiky a nezajistila si vízum strpění, jedná se o pouhé obecné konstatování žalovaného, který se s jejím případem dostatečně neseznámil, neboť v opačném případě by musel vědět, že vedla opakovaně aktivní snahu o přezkum rozhodnutí, kterým jí bylo pobytové oprávnění zrušeno a rovněž se snažila o speciální pobytový status např. vízum za účelem strpění. Aktivně tedy přistupovala k legalizaci svého pobytu na území a nelze jí přičítat k tíži zásah do veřejného zájmu, když naopak vyvíjela po celou dobu maximální úsilí ke splnění zákonných norem. Žalobkyně uzavřela, že bylo potřeba, aby správní orgány důsledně a individuálně zohlednily její osobní situaci, což neučinily, bylo třeba vyhodnotit v intencích zásady proporcionality, zda jiný důležitý zájem účastníka řízení nepřevyšuje jinak naléhavý veřejný zájem České republiky na ochraně před protiprávním jednáním, to vše s patřičným odůvodněním, nikoliv s pouhým konstatováním o převážení veřejného zájmu, avšak žalovaný výše uvedenou argumentaci ve vztahu k její specifické osobní rodinné situaci vůbec nebral v úvahu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez podrobného přezkoumání potvrdil.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že obsah žalobních námitek je totožný s námitkami odvolacími, s nimiž se v napadeném rozhodnutí vypořádal.
6. Krajský soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž při

přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

7. Ze správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Žalobkyně se dne 11. 9. 2024 dostavila na pracoviště žalovaného ve věci podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Správní orgán z evidencí zjistil, že žalobkyni byl dne 20. 7. 1999 povolen trvalý pobyt v České republice. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2023 č. j. OAM-3251-36/ZR-2019 byl žalobkyni zrušen trvalý pobyt s lhůtou k vycestování 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2023 č. j. MV-103009-5/SO-2023. Rozhodnutí nabylo právní moci 20. 7. 2023. Na základě těchto skutečností správní orgán zjistil, že za situace, kdy žalobkyně v zákonné lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci nevycestovala, pobývala od 20. 8. 2023 na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Následně byla žalobkyně předvolána na oddělení pobytových agend Frýdek – Místek, odbor cizinecké policie ve věci neoprávněného pobytu na den 19. 9. 2024. Téhož dne bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu neoprávněného pobytu na území. S žalobkyní byl dne 19. 9. 2024 sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobkyně vypověděla, že do České republiky přicestovala v roce 1996 za prací, v roce 1997 se provdala za občana České republiky a následně jí byl udělen trvalý pobyt. Z druhého manželství se jí narodil syn S. R., narozen X, který v době, kdy probíhal výslech žalobkyně, vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Vinařice. Syn si změnil jméno, předtím se jmenoval M. S. V roce 2014 se žalobkyně seznámila s panem M. P., nar. X a v roce 2022 uzavřeli sňatek. S manželem se nestýká, je podán návrh na rozvod manželství. Žalobkyně dále sdělila, že v minulosti pracovala jako pomocná účetní, uklízečka, prodavačka a servírka. V jiných státech nepobývala, zdržovala se jen v Ostravě. Je si vědoma toho, že na území České republiky pobývá bez oprávnění k pobytu, ale snaží si svůj pobyt zlegalizovat. Podala žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana České republiky. Předchozí trvalý pobyt jí byl zrušen z důvodu páchaní trestné činnosti. Cestovní pas nedávno ztratila. Na otázku, zda má v České republice nebo v Evropské unii osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území České republiky bylo z hlediska zásahu do jejího rodinného nebo osobního života nepřiměřené, odpověděla kladně a doplnila, že její syn má nemalé psychické potíže. Opuštění České republiky by bylo nepřiměřeným zásahem do jejích rodinných a soukromých práv. Zejména by se přímo dotýkalo syna, který by delší dobu odloučení psychicky vůbec nemohl zvládnout. K jeho zdravotnímu stavu již opakovaně předložila správnímu orgánu lékařské zprávy. Se synem, který vykonává trest ve Věznici Vinařice, je v denním telefonickém kontaktu. Ve věznici jej nenavštívila, protože jednak byla pracovně vytížena a také jí syn nezařídil navštívenku. V poslední době syna nemůže navštěvovat, protože nemá žádný relevantní doklad totožnosti, kterým by se mohla prokázat, což je nezbytně nutné pro návštěvu ve věznici. Před nástupem do výkonu trestu syn bydlel v její domácnosti, i když měl byt v Ostravě – Dubině. Fakticky se zdržoval u ní, protože nebyl schopen si sám zajišťovat základní potřeby k životu. K synovi má dobrý vztah. Je to její jediné dítě. Syna ve výkonu trestu podporuje, posílá mu balíky na přilepšenou a to, o co ji požádá. Další překážkou pro vycestování na Ukrajinu je válečný konflikt, dále skutečnost, že tam nemá žádné zázemí ani rodinné příslušníky. Poté, co přijela do České republiky, zemi původu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

nikdy nenavštívila. Nemá tam žádné zázemí, nemá se tam kam vrátit. Součástí správního spisu je zpráva Vězeňské služby České republiky, Věznice Vinařice ze dne 15. 10. 2024, z níž plyne, že žalobkyně navštívila syna S. R. dne 19. 11. 2021 ve Věznici Ostrava. Telefonní kontakty mezi žalobkyní a jejím synem jsou pravidelné a prakticky každodenní.

8. Ve spise jsou rovněž rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2023 č. j. OAM-3251-36/ZR-2019, jímž bylo žalobkyni povolení k trvalému pobytu zrušeno podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a byla jí stanovena lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí, dále rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí, dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2024 č. j. 19 A 25/2023-41, jímž byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2023 č. j. MV-103009-5/SO-2023 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu a také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024 č. j. 4 Azs 153/2024-39, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobkyně proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě pro nepřijatelnost. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-103009-5/SO-2023 nabylo právní moci 20. 7. 2023.
9. Na základě lustrace v registru obyvatel bylo zjištěno, že od 26. 9. 2024 byl osobní stav žalobkyně změněn a žalobkyně je rozvedená. Lustrací v evidenci vězněných osob bylo zjištěno, že syn žalobkyně je ve výkonu trestu od 31. 8. 2021 s plánovaným propuštěním dne 1. 7. 2025.
10. Dne 29. 4. 2025 se žalobkyně se svým zástupcem dostavila ke správnímu orgánu a byl s ní sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Žalobkyně prohlásila, že jí bylo umožněno nahlédnout do spisu, seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a byla jí dána možnost se k nim vyjádřit. Sdělila, že proti obsahu protokolu nemá námitek, nežádá provedení změn ani doplnění. Protokol neobsahuje žádné bližší vyjádření žalobkyně.
11. Dne 19. 5. 2025 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje vydalo rozhodnutí č. j. KRPT-237110-30/ČJ-2024-070026-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států byla stanovena podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o okamžiku vycestování z území členských států Evropské unie a dalších. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., bylo rozhodnuto, že se na žalobkyni vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., s tím, že pro občany Ukrajiny a jejich vycestování platí obecné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022 č. j. MV-93965-1/OAM-2022, že vycestování občanů Ukrajiny podle § 120a a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., není možné.
12. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž kromě jiného namítala, že správní orgán I. stupně nevzal v dostatečné míře v úvahu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Zdůraznila, že správní orgán vůbec nevzal v úvahu skutečnost, že je úzce spjata s Českou republikou, neboť zde má syna, který je sice dospělý, ale je na ni velmi psychicky závislý a s ohledem na psychický stav není schopen si zajišťovat prostředky na

životy. Poukazovala na to, že správnímu orgánu opakovaně sdělila, že syn kromě ní na území České republiky nikoho dalšího z rodiny nemá. Správnímu orgánu vytkla, že se nijak nevypořádal se skutkovými zjištěními vyplývajícími z jejího výslechu, a to jednak ohledně jejího syna, který je na její výživě zcela závislý, délkou pobytu na území, jejím věkem, zdravotním stavem, povahou a pevností rodinných vztahů, ekonomickými poměry, společenskými a kulturními vazbami navázanými na území a intenzitou vazeb ke státu, jehož je státní občankou. Zdůraznila, že v České republice žije od roku 1996, od roku 1999 měla pobytové oprávnění. V zemi původu nemá vůbec žádné vazby, obydlí, ani rodinu, není možné tam na patřičné úrovni vést život tak, aby mohla plnohodnotně zajišťovat potřeby rodiny v České republice.

13. Správní orgán správní spis již o žádné další podklady nedoplňoval a dne 6. 8. 2025 vydal žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-21012-2/ČJ-2025-930310, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ke stěžejní námitce žalobkyně týkající se hodnocení otázky možných nepřiměřených dopadů rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., žalovaný uvedl, že otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se již podrobně zabýval Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 19 A 25/2023-41, ve kterém výslovně uvedl, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizinky není nepřiměřené a že tento závěr byl následně potvrzen usnesením Nejvyššího správního soudu, který kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl. Žalovaný dále uvedl, že neshledal, že by od doby vydání uvedených rozhodnutí, rozsudku, došlo k jakékoli podstatné změně skutkových okolností, která by mohla vést k odlišnému závěru ohledně přiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Naopak dle žalovaného syn žalobkyně by měl brzy ukončit výkon trestu odnětí svobody a v důsledku toho lze očekávat i snížení jeho závislosti na její fyzické přítomnosti. Vyslovil názor, že intenzita vztahu mezi cizinkou a jejím synem nevykazuje takovou míru závislosti, která by odůvodňovala upuštění od vyhoštění z důvodu přiměřenosti. K tomu uvedl, že ze správního spisu a výpovědí žalobkyně vyplývá, že se synem není v osobním kontaktu, neboť jej ve věznici navštívila pouze jednou, a to dne 19. 11. 2021 a poté již ho nenavštívila ani jednou, a to z důvodu pracovního vytížení, chybějící návštěvní povolenky a absence platného dokladu totožnosti. Komunikace mezi nimi probíhala výhradně telefonicky, což je forma kontaktu, kterou lze bez překážek udržovat i ze zahraničí, tedy i z domovského státu cizinky. Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že s ohledem na reálný způsob udržování kontaktu, není vyhoštění žalobkyně v rozporu se zachováním rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a nejedná se o nepřiměřený zásah do jejích práv. Navíc se přiměřeností zásahu již zabývala komise i krajský soud, přičemž od doby jejich rozhodnutí nedošlo ke změně skutkových okolností, která by mohla vést k jinému závěru. Ba naopak, skutečnosti nasvědčují spíše nižší intenzitě osobních vazeb než cizinka deklaruje. Žalovaný dále uvedl, že byla-li tedy již přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizinky pravomocně a detailně přezkoumána v rámci přezkumu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, a nedošlo ke změně skutkového stavu, není důvod k odchylnému posouzení této otázky v rámci rozhodování o správním vyhoštění. Žalovaný konstatoval, že se proto s těmito závěry plně ztotožňuje a odkazuje na ně. S ohledem na uvedené a na skutečnost, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění byl z důvodu překážky dle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., fakticky odložen, dospěl žalovaný k závěru, že správní vyhoštění v délce 6 měsíců není nepřiměřeným zásahem do

práv cizinky, a to ani s přihlédnutím k jejím rodinným, ekonomickým a osobním poměrům. Žalovaný dále konstatoval, že manželství žalobkyně s občanem České republiky již bylo rozvedeno (dne 26. 9. 2024). Poukazovala-li žalobkyně na práva dětí chráněná mezinárodními úmluvami, poukázal na to, že syn žalobkyně je již dospělý a uvedená úmluva se vztahuje na děti mladší 18 let. Nejedná se tedy o situaci, která by spadala pod zvláštní ochranu rodinného života v rámci těchto úmluv. Správní orgán dále hodnotil pracovní, ekonomické a kulturní vazby žalobkyně na území, délku jejího pobytu, kulturní integraci, přihlédl k trestní minulosti žalobkyně.

14. U jednání soudu dne 14. 10. 2025 žalobkyně prostřednictvím svého zástupce doplnila, že ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl její syn z výkonu trestu propuštěn. Dostal se do špatného psychického stavu a byl umístěn do Psychiatrické nemocnice v Opavě, jak plyne z usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 28. 7. 2025 o zahájení řízení o přípustnosti převzetí držení syna žalobkyně ve zdravotním ústavu. V mezidobí, a to 22. 9. 2025 byl syn žalobkyně z Psychiatrické nemocnice v Opavy propuštěn, jak plyne z předběžné propouštěcí zprávy z téhož dne. Zdravotní stav syna žalobkyně, který s ní bydlí ve společné domácnosti na adrese X vyžaduje, aby se o něho žalobkyně starala. Syn žalobkyně je apatický, jen sedí, nezvládá ani své základní potřeby. Žalobkyně se musí o něho postarat, včetně zajištění stravy apod.
15. Na návrh žalobkyně soud provedl důkaz listinami, a to předběžnou propouštěcí zprávou a usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 28. 7. 2025, jímž bylo rozhodnuto ve věci umístěného S. R., nar. X, bytem X, t. č. Psychiatrická nemocnice v Opavě, za účasti Psychiatrické nemocnice v Opavě, sídlem Opava, Olomoucká 88 tak, že se zahajuje řízení o přípustnosti převzetí a držení S. R., nar. X, bytem X, ve zdravotním ústavu a pro uvedené řízení soud jmenoval synovi žalobkyně opatrovníka pro řízení v osobě advokáta Mgr. Martina Sýkory, sídlem Opava, Sadová 171/40. V odůvodnění se konstatuje, že Psychiatrická nemocnice v Opavě oznámila, že dne 28. 7. 2025 převzala pana S. R. bez jeho písemného souhlasu do zdravotního ústavu, a proto z tohoto podnětu podle § 76 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, zahájil řízení o přípustnosti převzetí a držení jmenovaného ve zdravotním ústavu.
16. Z předběžné propouštěcí zprávy Psychiatrické nemocnice v Opavě ze dne 22. 9. 2025 bylo zjištěno, že syn žalobkyně pan S. R., bytem O. – V., U N. 27, nar. X, byl hospitalizován od 28. 7. 2025. Přijat s diagnózou F232 pro agresivní chování v domácím prostředí. Vstupně psychotický, dg akutní psychotické poruchy. Žádná další skutková zjištění soud z uvedené předběžné propouštěcí zprávy, konkrétně ve vztahu k údajům, která se vztahují k době po vydání napadeného rozhodnutí, soud neučinil, neboť v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. k datu 25. 8. 2025.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

18. Podle ust. § 174a odst. 1 téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Podle ust. § 174a odst. 3 citovaného zákona, přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
20. V posuzované věci žalobkyně naplnila podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Poté, co 20. 7. 2023 nabylo právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-103009-5/SO-2023, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-3251-36/ZR-2019 ze dne 17. 5. 2023, jímž byl žalobkyni zrušen trvalý pobyt s lhůtou k vycestování 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, žalobkyně nevycestovala a od 20. 8. 2023 pobývala na území bez jakéhokoli pobytového oprávnění. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V obecné rovině soud poznamenává, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva za rodinu ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod považuje v prvé řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnují i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“. Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“. Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi (viz rozsudky ESLP č. 47486/06, č. 6339/05). V rozsudku č. j. 8 As 118/2012-45 Nejvyšší správní soud uvedl, že práva vyplývající z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: 1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, 5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizinecké práva v minulosti, 6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými

zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (viz též rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 330/2006-89). V rozsudku č. j. 10 Ca 330/2006-89 Městský soud v Praze uvedl, že přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky, konec citace.

21. Soud dále poznamenává, že na řízení o správním vyhoštění se vztahuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán při zjišťování skutečností dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník řízení. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 7/2011-48).
22. Stěžejní žalobní argumentace žalobkyně spočívá v nesprávném právním hodnocení otázky přiměřenosti správního vyhoštění a s tím souvisejícími nedostatečnými zjištěními skutkového stavu správními orgány, a to s ohledem zejména na soukromou a rodinnou a sociální situaci a také míru integrace v České republice, délku pobytu na území České republiky, intenzitu vazeb na Českou republiku a v neposlední řadě také dobu, jež uplynula od páchaní trestné činnosti a její chování v průběhu této doby.
23. Předmětem sporu v posuzované věci je tedy výlučně otázka, zda správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území členských států do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně má za to, že správní orgány v dané věci nedostatečně zjistily skutkový stav, a proto ani náležitě neposoudily přiměřenost rozhodnutí a zároveň se domnívá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pro kvalifikované a odpovědné posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je nezbytné, aby správní orgány disponovaly dostatečným množstvím relevantních informací o skutečné rodinné a sociální situaci cizince. V této souvislosti je potřeba zdůraznit, že je to právě správní orgán, kdo je v řízení vedeném z moci úřední povinen zajistit si potřebné podklady pro rozhodnutí a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 správního řádu). Tato povinnost je doplněna povinností účastníků řízení poskytovat součinnost a označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 50 odst. 2 a 3, § 52 správního řádu). Ani případná pasivita účastníka řízení však správní orgány nezbavuje jejich zákonné povinnosti k dostatečnému zjištění skutkového stavu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016-33, č. j. 1 Azs 284/2020-19). Předpokladem pro uvedení tvrzení a popis rodinného a soukromého života cizince současně předpokládá, že se cizinci ve správním řízení dostane transparentním způsobem prostoru k představení skutkové verze reality a že se mu také dostane poučení ze strany správního orgánu, aby také označil důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). V nyní souzené věci nejde o případ, že by žalobkyně zásah do rodinného a soukromého života v průběhu správního řízení konkrétně netvrdila, nebo že by tvrzená nepřiměřenost byla na

první pohled nemyslitelná či zdánlivá. Z výše citovaného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně kromě toho, že poukazovala na délku jejího pobytu na území České republiky, na sociální a ekonomické vazby, které zde během této doby získala, poukazovala na to, že se sice v minulosti dopustila trestné činnosti, avšak již delší dobu vede řádný život, především však zdůrazňovala, že v České republice žije její zletilý syn S. R., který má vážné zdravotní potíže psychického charakteru a na její péči a zajišťování všech životních potřeb je zcela závislý. V době, kdy proběhl výslech žalobkyně, byl její syn ještě ve výkonu trestu. Soud poznamenává, že propuštěn byl ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž o datu pravděpodobného propuštění syna z výkonu trestu měl správní orgán informaci ze zprávy z věznice o plánovaném propuštění syna žalobkyně z výkonu trestu 1. 7. 2025. Žalobkyně v průběhu své výpovědi také uváděla, že se synem sdílela společnou domácnost ještě předtím, než nastoupil výkon trestu, neboť syn s ohledem na zdravotní stav nebyl schopen si své potřeby zajišťovat sám. Krajský soud považuje závěr žalovaného, že intenzita vztahu mezi žalobkyní a jejím synem nevykazuje takovou míru závislosti, která by odůvodňovala upuštění od vyhoštění z důvodu přiměřenosti, za nepřezkoumatelný, neboť ve spise schází jakýkoli podklad pro takovýto závěr. Soud především zdůrazňuje, že se správní orgány vůbec nezabývaly vážností zdravotního stavu syna žalobkyně a v této souvislosti ani tím, zda a do jaké míry je právě s ohledem na jeho zdravotní stav na žalobkyni závislý. Argumentoval-li správní orgán tím, že komunikace mezi žalobkyní a synem v době, kdy vykonával trest, probíhala výhradně telefonicky a že osobně jej ve věznici navštívila pouze jednou, jedná se dle názoru soudu o nepřiměřenou zkratku. Správní orgány pominuly vysvětlení žalobkyně, proč kontakt probíhal výhradně telefonicky. Dovožovat z toho závěr o nižší intenzitě osobních vazeb než žalobkyně deklaruje, dle názoru soudu nelze. V této souvislosti soud poukazuje na zjištění z důkazů provedených soudem, z nichž vyplývá, že ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byl syn žalobkyně skutečně z výkonu trestu propuštěn a s žalobkyní sdílel společnou domácnost. V důsledku prudkého zhoršení zdravotního stavu byl od 28. 7. 2025 hospitalizován v Psychiatrické nemocnici v Opavě. V daném případě tedy správní orgány neprovedly dostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život, a ani si pro něj neopatřily dostatečné podklady. Přitom nic nebránilo správním orgánům provést doplňující výslech žalobkyně a také ji adresně vyzvat, aby ke svým tvrzením navrhla důkazy. Nedostatečné zjištění skutkového stavu soud shledává i stran hodnocení otázky trestní minulosti žalobkyně. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že se žalobkyně v minulosti opakovaně dopustila trestné činnosti, kterážto okolnost vedla ke zrušení trvalého pobytu. Při hodnocení proporcionality zásahu rozhodnutí do práv žalobkyně nelze pominout, že již za řízení před správním orgánem žalobkyně zdůrazňovala, že od té doby vede řádný život, což ovšem správní orgány pominuly a touto okolností se vůbec nezabývaly. Teprve až za situace, kdy by žalobkyně neposkytla správnímu orgánu součinnost a přes poučení neoznačila důkazy na podporu svých tvrzení, přicházel by v úvahu postup správního orgánu při posouzení přiměřenosti vycházet z důkazů, které jsou správnímu orgánu přístupné z jeho úřední činnosti.

24. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně rozhodl podle § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právními názory

vyslovenými v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s.ř.s. V dalším řízení bude tedy žalovaný povinen znovu posoudit přiměřenost zásahu do práva žalobkyně na respektování soukromého a rodinného života. V tomto směru uváží další doplnění dokazování opětovným výsledkem žalobkyně a splní si též poučovací povinnost žalobkyně poskytnout správnímu orgánu potřebnou součinnost dle § 50 odst. 2 správního řádu a označit důkazy na podporu svých tvrzení podle § 52 správního řádu. Soud poznamenává, že v kontextu dané věci nelze přehlédnout, že důsledky správního vyhoštění pro cizince jsou velmi citelné a není pochyb o tom, že v souzené věci je třeba nalézt korektní rovnováhu mezi přítomnými legitimními zájmy, jimiž jsou jednak soukromá a rodinná situace žalobkyně, s důrazem na případný vliv jejího vyhoštění na syna, který je podle dosavadního obsahu správního spisu státním občanem České republiky, jednak imigrační historie žalobkyně a její aktuální pobytový status, s důrazem na skutečnost, že v minulosti žalobkyně opakovaně páchala trestnou činnost. Soud rovněž zdůrazňuje, že v řízení o správním vyhoštění je na účastníkovi, aby dostatečně konkrétně tvrdil skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života a označil důkazy na podporu svých tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 40/2017-28, č. j. 5 Azs 276/2016-48).

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni, která měla ve věci zcela úspěch, na nákladech řízení částku 18 404,10 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 64 s.ř.s., § 160 odst. 1 o.s.ř., § 149 odst. 1 o.s.ř., zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění). Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny advokáta za 3 úkony právní pomoci po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, tj. za přípravu a převzetí zastoupení, sepsí žaloby a za zastoupení u jednání soudu, dále 3 režijních paušálů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky v souvislosti s těmito třemi úkony právní služby. Náklady právního zastoupení tak činí celkem 15 210 Kč (13 860 Kč + 1 350 Kč). K odměně a náhradám v celkové výši 15 210 Kč je třeba připočíst i 21 % DPH, tj. 3 194,10 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem této daně. Náklady řízení tak činí 18 404,10 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21. října 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.